

Raina yrittää uudelleen

Jane Choate

(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Raina luki koulussa mainosleh-
tisen sanat uudelleen. *Essee-
kilpailu: Voita ilmainen matka New
York Cityyn!*

Se oli kilpailu oppilaille monissa
alueen kouluissa. Raina ajatteli
itseään New York Cityssä, ympär-
illäään kohoavia pilvenpiirtäjiä ja
Vapaudenpatsasta lähistöllä. Hän
halusi mennä!

"Sinun pitäisi
osallistua",
Sydney
sanoi.

"Tämä oli viimeinen
kerta, kun enää
koskaan kokeilen
mitään uutta",
Raina sanoi.

"Sinä olet paras kirjoittaja meidän
luokallamme!"

Sydneyn sanat saivat Rainan
tunteen olonsa hyväksi. Hän
ei tiennyt paljoakaan esseen kir-
joittamisesta. Mutta hän halusi
yrittää.

Koulun jälkeen Raina istui pöy-
tänsä ääressä. *Naps, naps, naps.*
Hän naputti kynänsä paperiin
miettiessään ideoitaan. Vii-
mein hän alkoi kirjoittaa.

Rainalta kesti kokonai-
sen viikon saada esseensä
valmiiksi. Mutta äidin avulla
hän tunsu viimein olevansa
valmis lähet-
tämään
esseensä.

Kului muutama viikko. Rainaa
jännitti nähdä, kuka voitti. Ehkä
hän olisi pian menossa New
Yorkiin!

"Kilpailuun osallistui yli sata
oppilasta", opettaja Wright sanoi
luokan edessä. "Kiitos kaikille
teille, jotka kirjoititte esseen."

Rainan sydän jyskytti
jännityksestä.

"Vaikka yksikään
oppilaistamme ei
voittanut kilpailua,
Raina oli kaikista
kilpailijoista viiden

parhaan joukossa. Onnittelut,
Raina", opettaja Wright sanoi.

Raina hymyili, kun hänen luok-
katoverinsa taputtivat. Mutta
sisimmässään hän oli pettynyt. Vii-
den parhaan joukossa oleminen ei
ollut yhtä hyvää kuin voittaminen.
Hänen unelmansa New Yorkin
näkemisestä oli mennyttä.

Kun Raina tuli kotiin, hän lysähti
keittiössä tuolille vanhempiensa
viereen. "Minä hävisin sen kil-
pailun", hän sanoi. "Tämä oli vii-
meinen kerta, kun enää koskaan
kokeilen mitään uutta. Teen vain
sitä, missä tiedän olevani hyvä."
Hän nojasi päätään käsiinsä.

"Olen pahoillani, ettet voittanut.
Äiti ja minä olemme kumpikin
hyvin ylpeitä siitä, että sinä yritit",
isä sanoi. Hän istahti Rainan
viereen. "Muistatko, kun olin
työttömänä pari vuotta
sitten?"

Raina nyökkäsi.

"Hain monia työpaik-
koja, eikä minua pal-
kattu mihinkään niistä",
isä sanoi. "Olin aika
lannistunut."

Raina kohotti
päänsä.

"Ihanko
totta?"

Isä nyökkäsi. "Mutta en
antanut periksi. Pitkän
ajan kuluttua löysin työ-
paikan, joka oli täydell-
inen. Mutta niin ei olisi
tapahtunut, jos olisin
lakannut yrittämästä."

Äiti kosketti kädellään
lohduttavasti Rainan sel-
kää. "Tiedätkö, kuinka monta
kertomusta lähetän eri lehtiin?"
hän kysyi. "Ja kuinka monta hyl-
tään? Mutta en voi antaa periksi,
jos haluan, että töitän julkaisaan.
Kirjoittaminen on minulle tärkeää,
joten jatkan yrittämistä."

Raina oli aina ajatellut, että
hänen vanhempansa olivat hyviä
kaikessa, mitä he tekivät. Hän ei
tiennyt, että heidätkin oli torjuttu.

Hän oli yhä surullinen, mutta
tuntui typerältä, ettei enää kos-
kaan kokeilisi mitään uutta. Ei
taivaallinen Isä sitä halunnut
hänelle. Raina päätti, ettei hän
antaisi periksi. Hän voisi kokeilla
enemmänkin asioita, jopa sellai-
sia, joita hän ei heti tehnyt hyvin.
"Taidan osallistua kilpailuun
taas ensi vuonna", Raina sanoi.
Kilpailun häviämisen ei tarvinnut
olla hänen unelmiensa loppu.

Raina meni pöytänsä ääreen
ja otti kynänsä. Kirjoittaminen oli
ollut aika hauskaa. *Naps, naps,
naps.* Mitä uutta hän siis voisi kir-
joittaa seuraavaksi? ●

KUVITUS VIVIAN MINIKER

"Herra rakastaa ponnistele-
mistä, koska ponnistelu tuo
palkintoja, joita ei voi saada
ilman ponnistelua."

Presidentti Russell M. Nelson, Joy D.
Jonesin puheessa "Aivan erityisen korkea
kutsumus", *Liahona*, toukokuu 2020,
sivu 16.